

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Poročnina
naj se pošilja
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Ježa'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Krivica.

»Poglej, mama, kako se petelina pretepavata, pa jima nič ne rečeš; ako pa jaz Pepčka le malo dregnem, sem pa takoj tepen!«

DVA PAVLA.

Burka s petjem v dveh dejanjih.

(Zvonimir Masle.)

Osebe:

Matjaž Krpan, veleposestnik in učitelj borenja (zelo močna oseba),
Vera, njegova žena,
Slavka, njuna hči,
Pavel Krasni, uradnik, pesnik in pisatelj

Pavel Črni, potovalec (šibka oseba),
Dr. Oreh, zdravnik,
Iskra, berač,
Pismonoša,
Gospodinja, sobarica in dekle.

Godi se v mestnem logu in v mestu.

I. Dejanje.

(Pot v mestnem logu; ob strani drevje, grmovje in 2 klopi.)

1. prizor.

Pavel Krasni (sloni ob klopi): Oh . . . ! Čemu je lepota na svetu, če je ne smem uživati? Čemu je veselje, če se ne morem veseliti? — Tako lep je svet, poln veselja, a vendar sem jaz tako zelo sam in zapuščen v njem. Oh . . . sam sem! Huda je ta, če je človek zaljubljen, pa ljubice ne pozná! (Začuje se petje v grmovji, Pavel K. posluša)

Slavka: (poje):

Koder cvetemo me,
rože na oknih se
bujno razcvetajo:
koder cvetemo
Slovenke brhke . . .!

Rože me ljubimo,
verno jih čuvamo,
skrbno kot bisere;
v čast domovini
naj rože cveto!

Fantom le mignemo,
rože jim trgamo,
fantje se smejejo,
šopke duhteče
iz rok nam jemljo.

Fantje so dražji še
kot so vse rožice
lepo razcvetene;
fantje, živeli
vrh naše zemlje!

2. prizor.

Slavka (se prišeta trgaje cvetlice med grmovjem).

Pavel K. (se ozira): Kaj šumi v grmovju? Aaa — gospica . . . . Cvetlice trga. Take-le stvarce jaz vedno rad vidim. (Vrže ji z roko poljub). Ga že ima! (Vstane in išče po žepih z obema rokama). Srečna misel! Ta gospica bo moja ljubica. (Obrača žepe narobe.) No, kje pa imam kredo? Aha! (Dvigne košček krede). Ta košček krede je zlata vreden. — Zdaj pa le hitro na delo! (Piše po klopi, govoreč jako glasno). Jaz vas ljubim, gospica! Vi ste moje solnce. Brez vas mi je svet puščava. Obožavam vas. Če sem vam všeč, da me ljubite, odgovorite! Kreda leži na klopi. Srčen pozdrav!

Slavka (zapazi Pavla ter se bliža, oziraje se za cveticami).

Pavel K. (se napoti na drugo klop in pozdravi): Klanjam se, gospica! Slavka (prikima).

Pavel K. (odhiti mimo nje s komičnim zadrževanjem. Pri klopi obstoji in se obrne čelom prek proti Slavki).

Slavka (prišedši do klopi obstane in čita). Poznam ga, a le po imenu. (Pazno pogleda Pavla K., ali vsled njegove stoji jo posili smeh. Naglo se skloni, nekaj zapiše in gre dalje za cveticami).

Pavel K. (pohiti h klopi in čita.) Ljubi me! (Se udari s plosko roko po prsih.) Oh . . .! (Hiti za njo). Gospica . . .! (Slavka se ozre.) Klanjam se; Moje ime: Pavel Krasni (da roko).

Slavka. Me zelo veseli! — Slavka Krpan.

Pavel K. (začudeno): da — Krpan? — Dovolite gospica: vaš papa je veleposestnik in učitelj pretepavanja — ne, sem hotel reči — učitelj bo-
renja?

Slavka: Da, da. On je najmočnejši človek pod našimi carjem.

Pavel K. Če je gospici všeč, sedeva na ono drugo klop. Ta tukaj je vsa počekana s kredo.

Slavka: Le sediva (Pavel odvede Slavko za roko na klop).

Pavel K.: O, moje solnce! (Poljubi, Slavka zavrisne). Hahaha! To ni nič hudega, moja boginja! Tako se ljubezen pelje. Vidi se vam, da danes tudi še-le prvič poizkušate . . .

Slavka: Uganili ste. Do danes me je tiščalo nekaj v prsih in zdaj vem kaj . . .

Pavel K. (naglo): Ljubezen!

Slavka: Da. Ljubiti sem hotela in ljubljena sem hotela biti.

Pavel K. (jo poljubi). Ljubica!

Slavka (smeje): Oh, vi me boste še pojedli!

Pavel K.: Glejte, gre že na bolje: že več ne vriskate!

Slavka: Oprostite: vi ste pesnik in pisatelj Pavel Krasni?

Pavel K. (s poklonom): Da, gospica!

Slavka: Kako sem si želela pesnika ali pa pisatelja za možička; vi pa ste kar oboje vzeli v zakup.

Pavel K. (poslušaj): Slišite? Nekdo prihaja semkaj.

Slavka (plašno): Moj papá. Skrijva se v grmovje! (se skrijeta).

(Nekaj trenutkov prazen oder.)

3. prizor.

Krpan (pride mahaje z debelo palico in sede na klop): Hm, to je danes vroče! (Si pihlja z veliko žepno rutico). Dobro, da je še vsaj senca na svetu. (Ozre se po klopi in plane kvišku). No, to je pa vendar že od sile! Zaljubljeni pari se shajajo tukaj in čečkajo po klopeh s kredo, da je človek ves bel! (Otepa obleko). No, to je pa že od sile! Človek je ves bel zavoljo teh norcev! (Čita glasno). Pavel Krasni . . . Pavel Krasni . . . hoj to ime mi je pa znano . . . (odide godrnjaje).

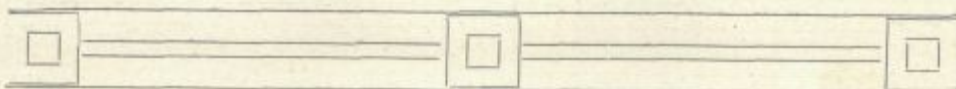
4. prizor.

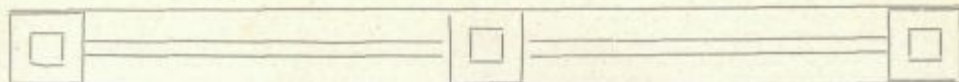
Pavel K. in Slavka (prideta počasi iz grmovja).

Pavel K.: Zdaj si je pa zapomnil moje ime . . . Ne bilo bi mi ljubo, če se to razvé . . .

Slavka: Bodite brez skrbi! Moj papá take reči vse pozabi.

Pavel K.: Moram brž zbrisati, če ne še kdo kakšen roman napiše o meni.

Slavka: Sediva še malo na to klop. Zbriševa že potem, predno greva.

Pavel K.: Saj res. (Sedeta), Ampak vaš papá je hud človek. Še, ko je odhajal je godrnjal tako zaniolklo, kot bi za morjem grmelo.

5. prizor.

Berač Iskra (se pokaže za njima v grmovju).

Slavka: Nervozen je. Hitro ga kaj razkači.

Pavel K.: Bojim se, da bo razkopal najino ljubezen s silo, kakor kakšno mravljišče. Ne boste smela vzeti mene . . .

Slavka: Oh, samo vaša bom, Pavle! Če ne bo drugače, ubežim od doma . . .

Pavel K.: O, zlata Slavuška! (jo objame).

Iskra (na dolgo zazdeha, zaljubljenca se ozreta plašno); Kako se mi zdeha! Bog daj srečo! (Stopi na pot). Hihih! Tako je prav!

Pavel K.: Kaj ne da?

Iskra: Vem, da sem vaju malo zmešal, ali na potu vama nisem prav nič. Lahko kar nadaljujeta, hihi! (Slavki). Midva s Pavlom se že dolgo pozna. (Pavlu K.) Jaz mladi svet imenitno poznam: bodita brez skrbi — vse ohranim zase! Pa kaj vama še rečem? Težko bo šlo, težko: jaz Krpana poznam! Trd človek je, ali — (zavihti palico) udati se mora! Punca, ee, hotel sem reči — gospodična, če te stari ne bo hotel dati temu-le Pavlu, uidi mu od doma! Daj mu vedeti, da ubežiš v Ameriko in se tam s Pavlom civilno poročiš. Rečem ti, da bo stari takoj bolj pametnih misli in Pavlova boš. Pavel seže v denarnico.) Pa brez zamere, da sem te tikal — navajen sem tako.

Pavel K.: Vzemite! (da dar).

Iskra: Zahvalim stokrat! Pa eno zapojem, da ne porečeta, da sem dolgočasen. (Poje z mimiko.)

Kadar na kolenih
ziblje fant deklé,
dekle rado vriska,
ker mu dobro dé.

Kolikor le hoče,
dekle se smejí,
milo kot otroče
fantu zre v oči.

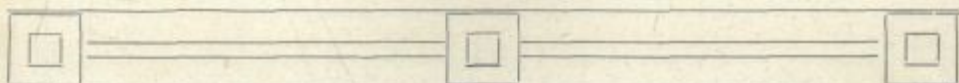
Torej, ena streha
srečne krije naj,
spodaj naj bo smeha
in pa sreče raj! — Juhuhu!

Pavel K. in Slavka (ploskata): Dobro, dobro!

Iskra: Ne smem vaju več motiti. Dobro srečo! K letu srčkanega sinčka . . . hihihi! (Odhajaje mahne s klobukom in zavriska).

Slavka: Tega berača imajo povsod radi.

Pavel K.: Ker povsod poje in burke uganja.

Slavka: Gotovo je ležal tukaj v grmovju in vse slišal — ker vse ve. Pavel K.: Nič zato! — Ali ste čula: težko bo šlo . . . ?

Slavka: Vem. Ali jaz sem vaša, vi pa moj.

Pavel K.: Kdaj pa začneva misliti na poroko? Jaz že nujno potrebujem tako lepo boginjo kot ste vi.

Slavka: In mene veseli k vam. Začniva torej precej! (Poslušaj).

Pavel K.: Že zopet naju nekdo moti! (Čuje se petje). Že zopet zamolklo grmi . . . !

Slavka (plašno): Ježeš . . . ! Moj papa se vrača s sprehoda . . . . Moj papa poje . . . , (vstaneta). Beživa . . . !

Pavel K.: Beživa v mesto . . . !

(Nekaj trenutkov je oder prazen.)

6. prizor.

Krpan (ko se prikaže na oder zapoje):

Tepec je, kdor žensko ljubi,
polna zmot je in prevar,
randevú v šumečih krilih
je še vedno nova stvar!

(Zapazi na klopi ročno torbico). Aha, tukaj je pa en zaljubljen parček v svoji zaljubljenosti nekaj pozabil. (Vzame v roko). Kaaaaj? Aáá! Nezaslišano! Ročna torbica moje Slavke! (Pokaže s prstom na čelo). Sedaj mi je jasno. Moja Slavka in pa ta nebodigatreba . . . . Pavel . . . . Pavel . . . . (kaže s prstoma) bi rada nekaj tako-le upregla, kakor se uprežejo železniški vozovi. Ali iz tega ne bo nič — preje bo veljalo pet muh en vinar! (Gre k drugi klopi). Le čakaj me, plaušarica, kod se potepaš in vlačiš! (Čita pri drugi klopi). Prav ta dva sta. Pomota je nemogoča, kot je nemogoča ničla, kí nima luknje. (Skuša vtakniti torbico v notranji žep suknje in strese pri tem listnico iz žepa). Žep je premajhen; jo nesem pa v roki. In če mi kdo to oponese, rečem mu, da se jaz sovražnik žensk — počasi izpreminjam v žensko. (Zagrozi s palico). Čakaj me! Tebe nakrešem, o tvojem ljubčeku, Pavlu Krasnem, pa razglasim po vseh kavarnah, kako da lovi svoje ljubice. Le čakaj me, grdoba, šibo zlomim na tebi . . . ! (Odhiti).

7. prizor.

Pavel K. (stopi iz grmovja): Kako sem hitel po bližnjici! Kako mi je vroče! (Briše z rutico pisavo raz klopi). Tako! Skoro bi bil pozabil. (Gre k

drugi klopi). Nič ni tukaj: ali je Slavka izgubila torbico kje drugje, ali jo je pa že kdo pobral. (Gre k drugi klopi). Kdo je neki izgubil to listnico? (Pobere jo in odpre). Ha . . . . bankovci in srečka. (Čita). Matjaž Krpan . . . Da, da, Krpanova je (jo veselo vtakne v notranji žep). Torbico je pa najbrž Krpan pobral. Siten in čuden brnjač je to, njegova hčerka pa nasprotno tako mila kot boginja. Še nocoj ji moram pisati, kako je o stvari. (Hoče seči z ano roko v žep in opazi obrnjene žepe). Ha . . . . vse žepe imam narobe obrnjene: no kaj takega se zamore pripetiti le zaljubljenim ljudem! (Odhaja).

(Zastor pade.)

(Dalje prihodnjič.)

Skrbni dolžnik.

GOSPODU JAKOBU SUKANCU, krojaču

V LJUBLJANI.

Javljam Vam najljudneje, da so se v moji hiši konstatirale, koze. Ker je nevarnost, da bi se ta huda bolezen ne zanesla tudi v druge hiše, prosil Vas v Vašem lastnem interesu, kakor tudi v interesu Vaše rodbine, da mi nekaj časa ne pošiljate svojih računov v hišo.

Z velespoštovanjem

IZIDOR ČRNIVEC
pomožni uradnik.

V LJUBLJANI, 10. avgusta 1908.

Prijateljici.

„Danes praznujem svoj sedemindvajseti god!

„Jaz tudi. Kakšen slučaj!“

„Da, toda ti ga praznuješ sedemindvajseti god danes že — četrtič!“

Upravičena bojazen.

Gospod: „Oho, gospica! Kaj se bojite starejših gospodov, da tako bežite?“

Gospodična: „Kaj šel Starejših gospodov se ne bojim, pač pa — otrok!“

DEKLICA ZA VSE.

Peter Veseljak je bil eden izmed najživahnejših slovenskih dijakov na praškem vseučilišču. Jedel je za dva, pil za tri, krokal za štiri, a učil se za —, učil se ni nič.

Njegov oče, bogat zasebnik, pošiljal mu je prav pridno zahtevane novce za razne takse, poleg tega pa mu je pomagal tudi imoviti stric z nemalimi zneski k vžitku veselih dijaških let.

Kaj je torej Petru Veseljaku še nedostajalo do popolne sreče?

Vidim, da so cenjeni čitatelji to že uganili: dekleta, lepega živahnega dekleta, ki bi mu pomagalo prenašati nekoliko težav in prav veliko veselja, mu je nedostajalo. Toda tudi to je našel naš junak Peter.

Lizika Platnar, najljubkejša praška šivilja se je našemu Petru ob prvem pogledu vtihotapila v srce. Prišla je kostimirana kot Turkinja na nek ples in ko jo je Peter zagledal, začel se je z vso dušo zanimati za orientalsko vprašanje. Prišla je sicer s zastrtim obrazom na ples. toda ko sta se bila s Petrom v neki stranški sobici iznašla sama, razkrinkala je svojkrasni obrazek in ker so tudi ostale oblike njenega telesa ugajale Petru, zaljubil se je v brhko Turkinjo še tisti večer do ušes.

Peter Veseljak pa ni bil tak veteranjak, kakor so navadno vseučiliščniki in se ni hotel z ljubko Liziko samo pozabavati za kratek čas, temveč je začel takoj tudi resno misliti na ženitev.

Pisal je toraj v tem smislu svojemu očetu in stricu. Žal, da sta bila oba kar najodločnejša nasprotnika take ženitve. Ko pa je Peter vzlic temu trdovratno vstrajal pri svojem namenu, ustavila sta mu vsakršno podporo ter zahtevala, da se vrne domov.

Peter se je nekoliko dni jezil nad to brezobzirnostjo, posvetoval se z Liziko o tem, naposled pa se je odpeljal domov.

Prišedši domov se je delal silno žalostnega in potrtega. Oblačil se je vedno v črno obleko in pil je samo temno pivo. Zaman so stariši premišljevali, s čim bi ga razvedrili. Priporočali so mu razne športe, toda Peter je ostal za vse to slep in gluha.

Pripetilo pa se je nekoč, da je Petrova mati iskala deklico za vse in zglasilo se je prav ljubko dekle, Fanika po imenu. Priznala je sicer, da je še novinka, a obljubila obenem napeti vse sile, da zadovolji svojo gospodinjo.

Ko je Petrova mati zapazila, da je deklica tudi Petru po godu, vsprejela jo je brez daljšega pomisleka. Malo ljubkovanje s služkinjo bo Petra razvedrilo, ter mu izbilo Liziko iz glave; mislila si je dobra mamica. Tega mnenja sta bila tudi oče in strijc in bili so vsi na tihem veseli, ko so videli, kako od dne do dne ljubeznivejše občuje sicer tako mračni Peter z brhko deklico. Tudi očetu in strijcu je bilo dekle všeč in marsikdaj jo je ta ali oni vščipnil v lice v znak posebne naklonjenosti.

„Da bi le Liziko pozabil?“ mislila si je mati, mislil si je oče in tudi strijc.

In res; Peter je pozabil na Liziko in začel noreti za brhko Faniko. Žal, da so mu v kratkem začele po glavi rojiti zopet ženitovanjske misli; toda sedaj ne za Liziko, temveč za Faniko.

„Kaj!“ vskliknila je mati, oče in strijc. „S služkinjo se hočeš poročiti?“

„Prosim, Fanika je prav ljubeznivo dekle in tudi omikano,“ zagovarjal jo je Peter. „Tudi tebi, papa in tebi strijc je Fanika prav všeč, povedala mi je, da — — —“

„Ničesar ti nima povedati!“ vskliknila sta oče in strijc obenem, „sicer pa si bomo stvar še premislili.“

„Služkinjo!“ vskliknila je mati ogorčeno, „bila bi mi pa šivilja Lizika vseeno še ljubša.“

„Saj se bom poročil tudi z Liziko, ako dovoliš,“ odgovoril je Peter na kratko.

„Kaj, tak značaj imaš toraj!“ začudila se je mati. „Fanika ali pa Lizika, to je tebi vseeno?“

„Gotovo“, godrnjal je Peter hudomušno. „Zlasti, ker je Fanika in Lizika ena in ista oseba.“

Vsi so umolknili.

Na to pa je pogledala mati očeta, oče strijca in potem vsi skupaj ravnokar vstopivšo Faniko oziroma Liziko. Ogledali so si jo prav temeljito in naposled sklenili, da naj se v božjem imenu poročita.

Lizika je danes najljubkejša ženica imovitega Petra Veseljaka, ki ima tasta in strijca kakor na vrvi. Marljiva je in razumna gospodinja s celo kopico zdravih čvrstih otrok. V pravem pomenu besede: deklica za vse.

UBOGLJIV.

Posojilniški uradnik I. obiskal je nek večer svojo nevesto na njenem zelo oddaljenem domu. Začelo pa je ta večer močno deževati in ko se je hotel I. okoli enajste ure ponoči posloviti pri nevesti in njeni materi ter oditi domov, pónudila mu je mati prenočišče. I. je vsprejel ponudbo. Ko pa je mati zapustila s hčerjo za nekoliko trenutkov sobo ter se nato zopet vrnila, našla je sobo prazno.

Mati in hči sta si mislile, da se je ženin premislil ter odšel vzlic povabilu domov; zaklenili sta toraj vrata ter se podali k počitku.

Okoli ene ure ponoči pa začujete naenkrat silno zvonjenje hišnega zvonca. Mati se naglo za silo ogrne, da pogleda kdo tako pozno kali nočni mir. Ko odklene vrata pa zapazi hčerinega ženina vsega premočenega s culo pod pazduho.

„Za božjo voljo, kaj se vam je pa pripetilo?“ ogovorila ga je mati.

„Nič, nič, samo domov sem skočil po — nočno srajco!“

Izpozna se.

On: „Ali veste, gospodična, kaj se pravi odkritosrčno ljubiti?“

Ona: „To se pravi: biti v denarnih zadregah!“

Bohinjski zrak.

A: „Tako imenitnega zraka pa ni na vsem Gorenjskem, kakor je v Bohinju.“

B: „To je pa res! Spomladí sem v Bohinju svoje kolo „napumpal“, pa mi še danes drži.“

PRENAGLJENO.

(Na bregu reke je sedela mlada ženska vsa objokana ter zrla v valove. Mimo je prišel gospod, in ni si mogel kaj, da ne bi vprašal ženske po vzroku njene žalosti.)

„Moj Bog,“ vzdihnila je ženska' „tu je moj mož utonil pri kopanju.“

„Kaj, ravno na tem prostoru?“ vprašal je gospod in ne da bi čakal odgovora, slekel obleko ter planil v valove, da bi tako, ako še mogoče, rešil utopljenca.

Čez nekoliko trenutkov priplaval je zopet na suho, ter izrazil ženski svoje obžalovanje, da ni mogel najti njenega moža.

„Že verjamem, gospod, saj je pa tudi že dva meseca, kar je moj mož tu utonil!“

Nemogoče.

— „Le vedno se ravnajte po vzgledih svojega pokojnega očeta, kajti pošten mož je bil. Hodite po njegovih potih in — — —

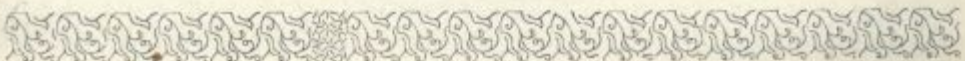
— „To pa ne bo šlo, kajti moj oče je bil — zrakoplovec.“

Neumno vprašanje.

On: „Mislite, gospodična, da je res nemogoče priti na vrh te pečine?“
Nikakor ne; jaz sem bil že večkrat na vrhu.“

Ona: „Res? Pa ste se tudi vselej živi vrnili?“

LJUBAVNO PISMO.

Šolski ravnatelj gospod Pozabnik se je v šoli nekaj razjezil ter je prišel precej „nataknen“ domov. Dasi je bil zelo v razne misli zatopljen, zapazil je vzlic temu, ko je stopil v svojo sobo, da se ga je njegova sedemnajstletna hčerka Jerica prestrašila. Celo več. Zapazil je celo prav razločno, da je skušala skriti neko pisemce, katero je ravnokar čitala.

Očetje navadno kaj takega ne pogoltnejo molče in oče, ki je slučajno še tudi šolski ravnatelj, že celo ne. Hlastno je torej tudi Pozabnik segel po pismu.

Jerica se je sicer branila izročiti pismo očetu, toda šolski ravnatelji imajo že toliko spretnosti v tem oziru, da se ne da do tako zlahka prevarati in tako je tudi Pozabnik kmalo imel pismo v rokah.

Da bi mogel čitat pismo, natakiniti bi si moral očala, kajti bil je daljnoviden in brez očal ni dobro razločil črk. Toda v svoji nervoznosti mu ni prišlo niti na um, da bi poiskal očala. Pogladi si je samo brado ter poskusil, ako bo šlo tako.

Šlo je sicer, toda počasi in težko. Po preteku nekoliko minut je prečital napis. Ta napis je bil zelo kočljiv:

„Moja sladka okrogla miška!“

Ljubavno pismo toraj! Njegova edinka, ponos njegovega življenja, prejema ljubavna pisma! In kak naslov! „Sladka“, „okrogla“ in „miška“ — tako prosto ter celo v tonu poltenosti.

Omahnil je v naslonjač, toda kmalo je skočil kviško in nevihta se je pričela.

„Ali — papa!“ poskušala ga je Jerica pomiriti, toda brez uspeha. Nevihta je trajala dalje in tako silno, da je odmevalo po celem stanovanju in tako privabila tudi Jeričino mater v obližje.

„Kaj se je pa zgodilo?“ vprašala je mamica vsa preplašena.

„Zaradi pisma!“ odgovorila je Jerica. „Papa ga je našel pri meni.“

„Ali, ljubi mož!“ skušala je mamica miriti.

„Molči!“ zakričal je šolski ravnatelj. „Naša hiša je dostojna, vsaj do-
slej je bila dostojna in poštena in ne trpim tako nemoralnega občevanja,
ne trpim, da bi moja hči tako propadla.“

Trudil se je, da bi čital dalje. Bilo je res strašno. „Še žgo tvoji vroči
poljubi moje ustnice!“ Tako se toraj zadrži njegova hči. Čital je dalje in
bilo je vedno strašnejše.

„To je vendar navadni lopov!“ kričal je razburjen. „In učil se tudi ni
ničesar, tepec...“

„Toda, ljubi mož!“

„Toda, papa!“

„Tepec je. To pravopisje! Tako se je morda pisalo pred petdesetimi
leti. Vsak učenček ljudske šole bi mu lahko popravil to pismo, ko bi se le
smelo dati komu to čečkanje v roko. In na takega lopova, takega tepca se
obeša moja hči!“

„Toda, ljubi mož; bodi vendar pameten!“

„Molči, baba, pravim! Žalostno dovolj, da celo mati pade tako globoko
in da je toli nesramna tako ravnanje lastne hčere celo zagovarjati in ji
dajati potuho!“

„Zdaj mi je pa že preneumno!“ zakričala je razžaljena soproga. „Po-
glej vendar dan in leto, kedaj se je to pismo pisalo!“

Tedaj pa se je ravnatelj Pozabnik vendarle potrudil, da je poiskal
svoja očala ter jih nataknil na nos. Pozorno je ogledoval pismo in v glavi
se mu je posvetilo, zelo posvetilo.

Bilo je namreč pismo, katero je sam pred tridesetimi leti pisal svoji
nevesti, sedanji soprogi. Jerica ga je našla v nekem predalu in radovednost
jo je gnala, da je je čitala.

„Seveda, ako je tako, potem moram za to pot umolkniti,“ dejal je
ravnatelj razočaran ter obrisal si s čela pot.

Pozna se.

Natakar: „Šest steklenic šampanjca ste sinoči izpili, gospod Pivec,
ter ga obljubili danes plačati.“

Dijak Pivec: „Nemogoče!“

Natakar: „Da bi izpili šest steklenic?“

Dijak: „Ne, ampak to je nemogoče, da bi obljubil plačati.“

Zlobnež.

Pisatelj: „Ali ste zapazili v moji najnovejši humoreski imeniten tiskovni pogrešek?“

— „Seveda sem ga zapazil, in baš ta pogrešek je v vsej humoreski edino čemur sem se smejal!“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvena
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Franciškanske) ulice 6.